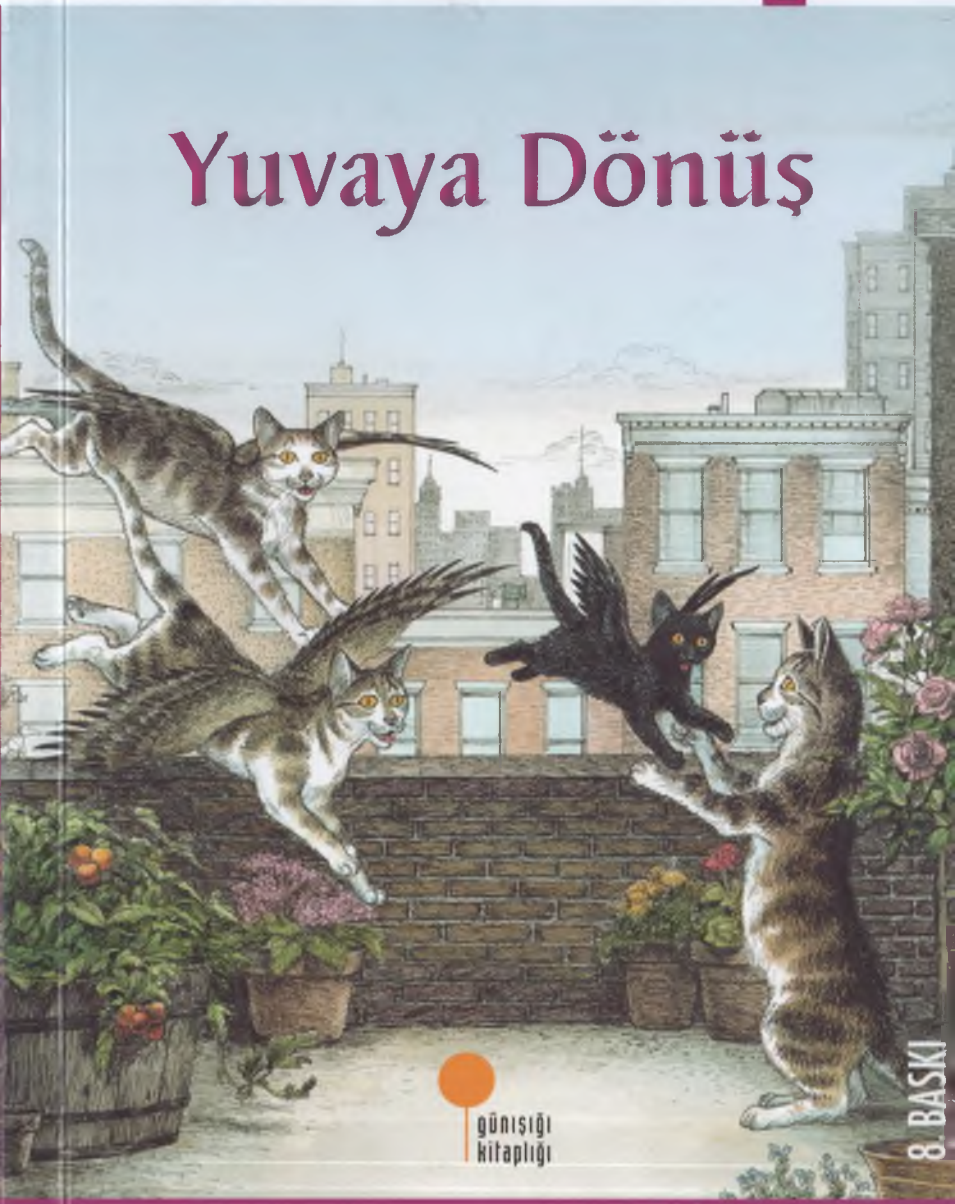
Ursula K. Le Guin

Kanatlı Kediler Masalı 2

Yuvaya Dönüş

günışığı kitaplığı

8. BASKI

Resimleyen: S. D. Schindler

KANATLI KEDİLER MASALI

1 Dört Yavru

2 Yuvaya Dönüş

3 Yeni Arkadaş

4 Kentte Tek Başına

Kanatlı Kediler Masalı 2

YUVAYA DÖNÜŞ
Yazan: Ursula K. Le Guin
Resimleyen: S. D. Schindler

Türkçe yayın editörü: Müren Beykan
İngilizce aslından Türkçeleştiren: Naz Beykan
Son okuma: Hande Demirtaş

Özgün adı: *Catwings Return*
Metin © Ursula K. Le Guin, 1988
Desenler © S. D. Schindler, 1988

Türkçe yayın hakları: Günışığı Kitaplığı, 2007
Yayın hakları, Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Scholastic Inc. yayınevinden satın alınmıştır. Tüm yayın hakları saklıdır.
Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni
olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz ve kullanılamaz.

1. baskı: Mayıs 2008
8. baskı: Ocak 2017
Her baskı 2000'er adet yapılmıştır.

ISBN 978-975-6227-91-6

gunisigikitapligi.com

Tasarım danışmanı: Suzan Aral
Kapak uygulama: Anıl Çağatay
Baskı öncesi hazırlık: Neslihan Özceylan
Baskı: Bizim Matbaa Basım Yayın Amb. Dağ. Tur. ve Gıda Ltd. Şti.
[Yeşilce Mah. Avtekin Sok. No 38 Seyrantepe Kağıthane 34448
İstanbul (0212) 280 38 50 Sertifika: 23160]

Günışığı Kitaplığı
bir Mia Organizasyon
Restorasyon Yayıncılık Ltd. Şti. kuruluşudur.
Sertifika: 12439
Profilo Plaza, Cemal Sahir Sok. 26/28 B3
Mecidiyeköy 34387 İstanbul
Telefon: (0212) 212 99 73
Faks: (0212) 217 91 74
E-posta: info@gunisigikitapligi.com

Ursula K. Le Guin

1929 yılında Amerika, Kaliforniya'da doğan Le Guin, dünya bilimkurgu edebiyatının en önemli yazarlarındandır. İlk bilimkurgu öyküsü 1962 yılında yayımlanan yazarın, şiir, roman, makale türlerinde ve çeviri alanında çok sayıda eseri var. Çocuk kitaplarıyla da sevilen yazar, bilimkurgu ve fantezi edebiyatının en prestijli ödülleri olan Hugo ve Nebula ödüllerini çok kez kazandı. Ünlü "Yerdeniz" dizisinin yanı sıra *Mülksüzler, Bağışlanmanın Dört Yolu, Dünyaya Orman Denir* ve *Lavinia* adlı eserleri de Türkçe'de yayımlandı. Le Guin, ABD'de Oregon'un Portland kentinde yaşıyor.

S. D. Schindler

Bugün ABD'nin Philadelphia kentinde yaşayan sanatçı elliyi aşkın kitap resimlemiş. Çalışmaları arasında 2005 Amerikan Kütüphaneler Birliği "En İyi Kitap" ödülünü alan *Whittington* (yazan Alan Armstrong) da yer alıyor.

Ursula K. Le Guin

KANATLI KEDİLER MASALI 2

Yuvaya Dönüş

Resimleyen
S. D. Schindler

Türkçesi
Naz Beykan

günışığı kitaplığı

BİRİNCİ BÖLÜM

Henri ve Suzan, yağmurlu bir sabah erkenden, Yukarıtepe Çiftliği'nin yukarısındaki eski ambara gittiler. Tepede, ambarın üçgen çatı duvarında, çoğunlukla güvercinlerin içeri girip çıktığı delikler vardı. Suzan güvercin deliklerine bakarak, "Pisi pisi pisi pisi, kanatlı pisicikler! Kanatlı kedicikler! Kahvaltı!" diye seslendi.

Deliklerin birinden – bir gaga değil – ama tarçın rengi bir burun çıktı dışarıya – sonra iki yuvarlak sarı göz – iki beyaz ön pati – ve sonra da bir kedi voşşş diye dışarı uçuverdi. Kanatları olan bir kedi. Tekir kanatlı tekir bir kedi.

Dışarı ilk çıkan, her zaman erken kalkan Telma'ydı. Sonra Robin geldi, sonra (bir başka güvercin deliğinden) küçük Hena ve son olarak da Ceymi. O hepsinden yavaş uçuyordu, çünkü sol kanadını öfkeli bir baykuş sakatlamıştı; ama, ambarın çevresinde havada dönüp durma ve meşe ağaçlarındaki ağaçkakanları deli etme gibi uçmalı oyunlarda, o da kardeşlerine katıldı. Sonra, dört kedinin dördü de bir anda, aç ve mutlu miyavlamalarla daireler çizerek, kahvaltıya doğru dalışa geçtiler.

Henri, kuru mamaları havaya atmayı ve Robin'in onları yakalayışını izlemeyi seviyordu;

Robin de mamaları yakalamayı seviyordu. Suzan; kuru mamaları elinde tutmayı ve Ceymi'nin onları, bıyıklarıyla parmaklarını gıdıklayarak, sesli mırıltılar eşliğinde yemesini seviyordu. Telma ve Hena'ysa kahvaltılarını ciddiye alıyor, yemekle oynamamayı yeğliyorlardı.

İşte, Henri kız kardeşine, "Biliyor musun, annem dün Robin'i gördü bence. Robin tepenin üstünde, evin görüş alanı içindeydi," dediği o yağmurlu sabah, çocuklar da kediler de eski ambarın oradaydılar.

Suzan, Telma'nın çenesini kaşırken, "Onları çok önce gördü bence. Ama kimseye söylemez!" dedi.

Çocuklar, uçan tekirleri keşfettikleri andan beri, onları gizli tutmaları gerektiğini biliyorlardı. İnsanların para uğruna onlara sahip olmak ya da satmak için, kedicikleri kafeslere, sirklere, hayvan dükkânlarına ya da laboratuvarlara tıkmak istemelerinden korkuyorlardı.

"Tabii ki söylemez annem!" dedi Henri. "Yine de bu eski ambarın çevresine kimsenin gelmemesine seviniyorum."

Suzan, Hena'nın küçük tombul karnını gıdıklarken, "Gizlenmeleri gerektiğini onlar da anlıyorlar, sanırım," dedi. "Onları bulduğumuzda ormanda saklanıyorlardı zaten. Vahşiydiler."

Suzan'la Henri'nin bilmediği şey, kanatlı kedilerin Yukarıtepe Çiftliği'nin yakınındaki ormanda doğmadıklarıydı. Oraya çok uzaktan gelmişlerdi. Uzak büyük kentte, bir arka sokaktaki dev çöp kutusunun altında, ormandan çok daha vahşi bir yerde doğmuşlardı.

Çocuklar okul otobüsüne yetişmek üzere koşup gidince, "Annemizin nasıl olduğunu merak ediyorum! Her gün onu düşünüyorum," dedi Telma.

"Ben hâlâ özlüyorum onu," dedi Robin.

"Ben de," dedi Ceymi.

"Haydi, geri gidip, görelim onu!" dedi Hena da.

Robin ciddi bir ifadeyle, "Ah, hayır," dedi. "Kentte çok insan var – çok tehlikeli. Anne bize kaçmak için kanatlarımızı kullanmamızı söyledi, biz de öyle yaptık. Güvende olduğumuz yerde kalmalıyız."

"Anne o kadar sevinir ki," diye ısrar etti Hena.

"Uçarak, kısa bir ziyaret yapabiliriz!" dedi Ceymi de.

Telma başını salladı. O da Robin gibi düşünüyordu. Diğer ikisi tartışmayı sürdürürken, "Bu senin için epey zor bir uçuş olur, Ceymi," dedi.

Ceymi, "Ama artık sakat sayılmam," diye karşılık verdi ve kanıtlamak için kanatlarını zarifçe çırptı. "Hem, onca yolu uçup geldiğimiz sırada, ancak birer yavru kadardık. Bizim sokağı bir kez daha olsun görmek istiyorum!"

"Çöpte mis kokan sardalye kutularını hatırlıyor musun?" dedi Hena.

"O koca köpeği uçarak nasıl korkuttuğunu hatırlıyor musun?" dedi Ceymi.

Böylece Ceymi ve Hena, kentteki anneleri Bayan Emma Tekir'i ziyaret etmeyi akıllarına koydular. Telma ve Robin evde arkadaşları Suzan ve Henri'yle kalmayı seçtiler. "Eğer, yarın geldiklerinde hepimizi birden gitmiş bulurlarsa," dedi Robin, "çocukların nasıl da mutsuz olacaklarını düşünsenize!"

Gerçekten de, çocuklar ertesi sabah eski ambara geldiklerinde, uçan tekirlerden ikisini göremeyince endişelendiler. Onlara seslenip seslenip durdular. Robin ve Telma iki kat daha fazla mırladılar, ama erkek ve kız kardeşlerinin neden gittiğini açıklayamadılar. Dolayısıyla eski ambardaki herkes Hena ve Ceymi'yi düşünerek endişelendi; "Acaba şimdi neredeler? Acaba sağ salim dönecekler mi?" diye meraklandılar.

İKİNCİ BÖLÜM

Hena ve Ceymi, tatlı, yumuşak bir yağmurun içinde uçuyorlardı. Gün ışıdığında, yağmurun ve bulutların onları gözlerden saklıyor olmasına memnundular. Ceymi'nin dediği gibi: "Yağmur yağarken hiç kimse başını kaldırıp da yukarı bakmaz!"

Hena, aşağıya baktıkça, altlarında uzayıp giden tepeler, tarlalar ve yollar seçiyor, ama büyük kenti göremiyordu.

Yağmur damlalarının arasından, "Sanırım, biraz daha sola gitmeliyiz, Ceymi," diye seslendi kardeşine.

Süzülerek ona yaklaşan Ceymi, "Neden?" diye sordu.

"İçgüdüm bana öyle söylüyor," dedi Hena. "Yuvaya Dönme İçgüdümüz'e güvenmeliyiz. O bizi dosdoğru doğduğumuz yere götürür!"

Ceymi bundan etkilenmişti. Kız kardeşini takip etti. Ama, büyük bir ağacın dalında dinlenirlerken, "Hena, saatlerdir uçuyoruz. En azından kenti artık *görmüş* olmamız gerekmez mi?" dedi sonunda.

"Belki taşınmıştır," dedi Hena.

Ceymi karamsarca, "Ben yavaş uçuyorum, ondan tabii," dedi.

Kız kardeşi de karamsarca, "Sen de benim kadar hızlısın," dedi. "Belki benim içgüdüm körelmiştir. Senin içgüdün ne diyor?"

"Hiçbir şey demiyor," diye yanıtladı Ceymi. "Ama *burnum* – burnum *şu* yönde – bir şeyin *berbat koktuğunu* söylüyor!"

Hena tarçın rengi burnunu kaldırıp kokladı. Yalnızca kedilerin duyabileceği kokuları almak için ağzını araladı. Aniden bir rüzgâr yalayıp geçti. "Aha!" dedi Hena. "Çöp! İşte bu!"

Bunun üzerine uçtular da uçtular; yorulduklarında bir ağaç tepesinde ya da bir çatıda dinlendiler ve gecenin bir yarısı uyanıp uçma-

ya devam ettiler. Önlerindeki dev kentin ışıkları bulutlu göğü sarımtırak loş bir ışıkla aydınlattığından, ileriyi çok net görebiliyorlardı. Yeniden sabah olduğunda, artık altlarında kilometreler ve kilometrelerce, yağmurla ıslanmış çatılar, parıldayan arabalar ve şemsiyelerle dolu derin sokaklar uzanıyordu, o kadar.

Ceymi sesini çıkarmadı ama, sol kanadı fena ağrımıştı ve yolculuğa çıkmamış olmalarını diliyordu.

Hena sesini çıkarmadı ama, iki kanadı da fena ağrımıştı ve yolculuğa çıkmamış olmalarını diliyordu.

Rüzgârı kokladılar; ya Yuvaya Dönme İçgüdüleri ya da tanıdık kokuları alan burunları sayesinde, yüksek ofis binalarının ve apartmanların hepsini yavaş yavaş geride bırakıp, kentin en eski, en yoksul bölümündeki, en dar, en pis arka sokağa uçtular. Orada bir çatının kenarına konup, kanatlarını topladılar ve aşağıya baktılar.

"Bu bizim sokağımız olamaz, Ceymi," diye fısıldadı Hena. "Dev çöp kutusu nerede?"

İkisi de, altında doğdukları ve yavruyken içinde oynadıkları dev çöp kutusunu ev kabul ediyorlardı. Ve işte o gitmişti.

"Bilmiyorum. Her şey tuhaf görünüyor," diye fısıldadı Ceymi de. "Ama sokağın burası olduğundan eminim. Sen değil misin?"

Hena onaylayarak başını salladı ve çok küçük bir sesle, "İyi de, eğer dev çöp kutusu gittiyse," dedi, "anne nerede?"

Uzun bir sessizlikten sonra Ceymi, "En iyisi yiyecek bir şeyler bulalım, o zaman doğru dürüst düşünebiliriz," diyebildi.

Tepesinde oturdukları eski apartmanın tüm camları kırıktı ve içerdeki boş odalar fare kay-

nıyordu. Kahvaltı sorun değildi.

Kahvaltıdan sonra, yağmurun ardından beliren cılız güneş ışığının altında yine çatıya yerleşen tekirler, annelerinin öğrettiği gibi yüzlerini temizlediler. Birbirlerine sokulup kıvrılarak biraz kestirdiler.

Acayip seslerle uyandı ikisi de –gümbürtüler, gıcırtılar, şangırtılar, çekiçlemeler, bağrışmalar, metalin taşta çıkardığı haykırışlar... Hena ve Ceymi, çatının kenarından aşağıya göz attılar ve korkunç bir görüntüyle karşılaştılar. Vincin birinden savrulan dev bir metal top, sokağın öte ucundaki eski binaya şiddetle saldırıyor; duvarlar delinip zemin çökene, yapı tamamen un ufak olana kadar dövüp duruyordu.

Ceymi o kadar dehşete kapılmıştı ki, patisiyle gözlerini kapayıp, hareketsiz kalakaldı. Oysa, Hena'nın korkusu onu havaya fırlattı ve arka sokakta oradan oraya uçarak, "Anne! Neredesin? Anne, biz buradayız! Biz buradayız! Neredesin, anne?" diye çığlıklar atmasına neden oldu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hiç kimse Hena'nın küçük sesini duymadı. Hiç kimse fark etmedi. Ürkmüş sıçanlar, fareler ve böcekler yıkılan binanın temellerinden hızla kaçışıyordu. Birkaç kent güvercini, toz bulutunun ne olduğunu anlayabilmek için uçarak geçtiler. Aralarından biri, "Bir kenar mahalle daha yerle bir ediliyor," dedi; öteki, "Gelişme bu," dedi ve uçup gittiler.

Sokakta, adamlar ve makineler bir sonraki binaya yönelip, yıkım hazırlıklarına başladılar. Hena'nın çatıların üstünde uçuşup durduğunu hiç kimse görmemişti; sonunda, ağlaya

ağlaya Ceymi'nin yanına döndü Hena.

"Ona seslenmeme yardım et, Ceymi!" dedi.

Çatının kenarında yan yana durdular ve birlikte, ellerinden geldiğince yüksek sesle bağırdılar: *"Anne!"*

Sonra dinlediler.

Makineler kükremeyi kesmişti. Boşaltılmış binalarda tek çıt çıkmıyordu. Adamlar makinelerin üstünde ya da yıkıntıların arasında oturmuş, öğle yemeklerini yiyorlardı. Moloz yığılı yoldan hiç araba geçmedi. Kentin sonsuz gümbürtüsüyle çevrelenmiş sokakta tam bir sessizlik vardı. Ceymi ve Hena, o sessizlikte minicik bir ses duydular.

"Mi!" diye inledi ses. "Mi! Miiiii!"

Ceymi'nin gözleri parlayıp irileşti.

Hena'nın kuyruğu hareketlendi.

İkisi de, sokağın karşısına, eski depo binasının çatısındaki karanlık pencereye baktılar.

"Bu annenin sesi değil," diye fısıldadı Hena.

Gözlerini diktiler. Karanlık pencerenin gerisinde bir şey hareket etti –kara bir şey.

"Belki bir sığırcık yuvasıdır," dedi Ceymi.

"Sığırcıklar tuhaf sesler çıkarır. Gidip bakacağım." Sonra da, çatıların arasından bir kırlangıç kadar hızla havaya fırladı.

Hena onun, çatı penceresinin tepesine konduğunu ve kanatlarını topladığını gördü. Ceymi sonra yavaş yavaş, avlandığında yaptığı gibi, pati pati adımlarla kayarak, kırık pencereye yaklaştı ve içeriye göz attı.

Biraz sonra tekrar Hena'nın yanındaydı. "Bir kedi yavrusu!" dedi. "Siyah bir yavru – tek başına. Beni görünce, tıslayıp saklandı."

"Ama annesi buralarda bir yerde olmalı!" dedi Hena.

"Bilmiyorum. İçeriyi göremedim. Ama başka birinin kokusunu almadım."

"Bir yavru oraya kedi başına nasıl çıkmış olabilir ki?"

"Onu merdivenlerden yukarıya annesi taşımış olmalı."

"Ama o makineler tüm binaları yıkıyor!" diye haykırdı Hena. Makinelerin yalnızca adamların onlara yaptırdığını yaptıklarını anlamamıştı ya da umursamıyordu. "O evi de yıkacaklar! İçindeki yavruyla birlikte! Bir şey *yapmalıyız*, Ceymi!" Sonra da, çizgili kanatlarını açtı.

"Seni görmelerine izin verme," dedi Ceymi.

Hena, "Vermem," diyerek, Ceymi'nin yaptığı gibi, dosdoğru ve hızla öteki çatıya uçtu. Öyle ki, yukarıya bakan herhangi biri onu görecek zaman bulamazdı. Çatı penceresinin önüne indi ve içeriye baktı. Kısa süre sonra Ceymi de yanına geldi.

Depo binasının tavan arası terk edilmişti, neredeyse bomboştu. Zemin tahtaları sökülmüş, yalnızca taşıyıcı kirişler ve aralarındaki yalıtım dolgusu kalmıştı. Köşelerde birkaç es-

ki sandık ve karton kutu yatıyordu. Toz ve yıllanmış sıçan dışkısı kokusunun yanı sıra, sütlü ılık, hafif bir kedi yavrusu kokusu geliyordu.

"Korkma," diye seslendi Hena yumuşak bir sesle. "Sana yardım etmeye geldik!"

Çıt yok.

"Dışarı gelmeyecek misin?" diye seslendi Ceymi.

Çıt yok.

Ceymi ve Hena, kırık pencerenin önünden ayrılıp iki yana doğru uzaklaştılar. Birer aslan heykeli gibi, ön patileri göğüslerinin altında kavuşmuş bir şekilde, çatı penceresinin yanlarına, karınlarının üstüne yerleştiler. Gözlerini yarı kapadılar. Beklemeye başladılar. Kediler sabırlıdır. Çok gergin ve korkmuşken bile, neler olacağını görmek için sessizce beklerler.

Uzun süre hiçbir şey olmadı.

Sokağın aşağısındaki adamlar ve makineler çevreyi toza ve moloza bulamayı o günlük tamamladılar. Adamlar gitti. Makineler de, kedilerden daha sessiz, ama çok daha sersemce beklemeye koyuldular.

Kentin uçsuz bucaksız sokaklarında ışıklar yanmaya başladığı sırada, çatı penceresinde bir şey kıpırdadı. Küçük bir surat dışarıya, göz attı. Kedi yavrusu, pencerenin kırık camından dışarıya, dikkatli, minik bir zıplayış yaptı. Doğrudan, çatının kenar oluğundaki yağmur suyu birikintisine yöneldi. Oraya çömeldi ve diliyle şapırdatarak kana kana su içti. Çok küçüktü, çok zayıftı, perişan görünen tüyleri burnundan kuyruğunun ucuna kadar simsiyahtı –hatta katlanmış, tozlu küçük kanatları bile.

Çatı penceresinin iki yanına yerleşmiş oturan Hena ve Ceymi, onu hiç çıt çıkarmadan izlediler.

Kedi yavrusu, saklandığı tavan arasına sessizce sıvışmak için döndü – ve onları gördü.

Korkuyla sıçradı. Sırtı kabardı – kısa siyah kuyruğu havaya dikildi – küçük kanatları açıldı, çırpıldı – sarı gözleri birer far gibi parladı – ve minik minik beyaz dişlerini göstererek, onlara doğru, "HKIHHH! HKIHHH! HKIHHH!" diye bağırdı cesaretle.

Hena ve Ceymi son derece sakin, öylece oturmayı sürdürdüler. Ceymi gülümsedi. Hena mırladı.

Kedi yavrusu birinden ötekine çılgınca bakındı, sonra da bir uçuşta tavan arasına daldı. Karton kutulardan birine saklanabilmek için zemin kirişleri üstünde deli gibi koşturduğunu duydular.

Hena da, Ceymi de çatı eğiminden aşağıya ilerleyip kırık camın önünde buluştular. Oraya oturdular. Ceymi, Hena'nın sağ kulağını temizledi, Hena da başını onun omuzuna yasladı.

"Onca uçuştan sonra zavallı kanatçığın ağrıyor mu?" diye sordu Hena.

"Çok değil. Umarım, anneyi bir an önce bulabiliriz," dedi Ceymi. İkisi de, tavan arasındaki kedi yavrusunun onları duyabileceği yükseklikte konuşuyordu.

"Dev çöp kutusu götürülünce, anne mutlaka yaşayacak yeni bir yer bulmuştur."

"Ama çok uzağa gitmez, eminim."

"Burada bir yavrusu varsa, gitmez!"

"Anne asla bir yavruyu, gerektiğinden bir dakika bile daha uzun süre yalnız bırakmaz."

"Biz küçükken, *her zaman* bize geri dönerdi."

"Tabii öyle. Çok iyi uçamadığım sıralarda bir serçeyi kovalarken kaybolmuştum, hatırlıyor musun? Beni bir araba hurdasının arka koltuğunda saklanırken bulmuştu–"

"Ve seni ensenden tutup, eve getirmişti. Evet, hatırlıyorum! *Ne* azarlamıştı ama! Sonra da seni baştan aşağı iki kez temizlemişti."

"Ve mırlamıştı... Anne bizi uyutmak için hep nasıl mırlardı, hatırlıyor musun?"

"Evet. Tıpkı böyle." Hena mırlayarak bir ninni söylemeye başladı; Ceymi de ona katıldı – sesleri yükseldi alçaldı, yükseldi alçaldı... ta ki, kırık pencere camında, ürkmüş ve korkmuş, küçük kara bir surat belirip de, gözlerini onlara dikene kadar.

Hena ve Ceymi onu hiç fark etmemiş gibiydiler. Tekrar konuşmaya başladılar.

"Eminim, anne iyidir, Hena. Ömrü boyunca bu sokakta yaşadığına göre, başının çaresine bakabilir."

"Biliyorum. Bazı kötü zamanlarda aileler birbirinden ayrı düşebilir; ama sonra yine birbirlerini bulurlar."

"Tabii ki, anne uçamaz. Bu yüzden, *bizim* gidip *onu* bulmamız daha kolay olur – çünkü bizim kanatlarımız var."

"Zavallı anne!" dedi Hena kederle.

Arkasından minik bir ses inledi: "Miiii!" Kedi yavrusu ağlıyordu.

Hena, annesi Bayan Emma Tekir'in çöp kutusuna geri döndüğü zamanlar çıkardığı yumuşacık sesi çıkardı: "Mırrrt!" Ayağa kalktı, sessizce pencereye döndü ve yavrunun kulaklarını temizlemeye koyuldu. Kedicik titreyerek olduğu yerde durdu.

Ceymi neşeyle, "Yiyecek küçük bir şeye ne dersin?" dedi ve uçup gitti.

Birkaç dakika sonra, depo binasının boş

odalarında ele geçirdiği bir avla geri döndü. Hena da bir iki lokma yemek istiyordu, ama fırsat bulamadı. Aç yavru hırladı, saldırdı ve yemeği kapıp tavan arasına taşıdı, her lokmasını silip süpürdü.

Hena ancak daha sonra, kedicik büyük bir karton kutuda, Ceymi'nin tüylü sıcaklığına sokulup kıvrılarak derin bir uykuya dalınca, akşam yemeği için avlanmaya çıkabildi. Avının yarıya yakınını da kediciğe kahvaltı olarak yanında getirdi.

Ceymi ve Hena, o gece de, ertesi gün ve ertesi gece de kedi yavrusuyla birlikte kaldılar. Karton kutusunda kıvrılıp yattılar, konuştular, mırladılar, temizlendiler ve uyudular.

Yavrunun oldukça sıkı bir temizliğe ihtiyacı vardı. Hena, "Zavallı minik şeyin pireleri var, Ceymi!" diye fısıldadı. (Pireler bütün bu temizlikten hiç mutlu değildi. Bazıları, daha huzurlu bir yaşam alanı bulmak üzere çekip gitti.) Birkaç iyi öğün, bol temizlik ve mırlamanın ardından, kedicik o kadar da cılız ve perişan görünmez olmuştu; ama hâlâ ne zaman bir tahta

gıcırdasa siniyor, tıslıyordu ve hâlâ konuşmuyordu. Ceymi ve Hena'ya nasıl kaybolduğunu ya da annesinin nerede olabileceğini söyleyemiyordu. Tek diyebildiği minik üzüntü çığlığı "Mi!" ve diklenme tıslaması "HKIHHH!"tı.

Akşamleyin ve sabahın erken saatlerinde Ceymi ve Hena, Bayan Tekir'den bir iz ya da ses bulabilmek için mahalleyi nöbetleşe taradılar. Ama, arka sokağın yakın çevresinde hiçbir kedi kalmamıştı. Hiçbir köpek de. Gündüz çalışan işçiler dışında, insan da kalmamıştı. Nereye gideceğini bilemeyen fareler, sıçanlar, böcekler ve pireler vardı yalnızca –bir de makineler. Gün boyunca vinç, yıkıcı topuyla depo binasına yaklaştıkça yaklaştı.

Kedicikle ilgilenmekten ve annelerini bulma endişesinden dolayı Ceymi ve Hena vince dikkat etmeyi unuttular. Onu gözlemediler. Vinç, içinde bulundukları binanın önüne gelmek üzere harekete geçtiği sırada da, dev metal top sallanıp, güçlü bir darbeyle ön duvarda delik açtığı sırada da, her üçü, karton kutuda uyukluyordu.

Ceymi, panik içinde çatı penceresine doğru koşturdu; bir yandan da, "Uç, Hena! Uç!" diye bağırıyordu.

Kedicik, korkuyla tıslayarak kutunun köşesine sindi.

Hena onunla tartışmak için zaman yitirmedi. Yavrunun ensesini nazikçe çenelerinin

arasına alıp, onu kaldırdı ve zemin kirişlerine basa basa pencereye koştu. Yıkıcı tam yeniden vuruyordu ki, patilerinin arasında sallanan kedicikle birlikte dışarıya uçuverdi. Bütün bina sarsıldı, sallandı ve katlar aşağı çöktü.

Tepede Ceymi bağırarak dönüyordu: "Bu taraftan, Hena!"

Kardeşini toz dumanının içinde körlemesine takip etti Hena.

Aşağıda sokakta, toza doğru yukarı bakan vinç ustası, gözlerini birkaç kez kapayıp açtı.

"Kuş," dedi. "*Mutlaka* kuş olmalı bunlar!"

Daha sonra, yemek kutusundan çıkardığı salamlı sandviçini yerken, aynı tuğla yığını üstünde oturan arkadaşına, "Hiç bıyıkları olan bir kuş gördün mü?" diye sordu. "Ön ayakları da olan?"

"Yok," dedi öteki adam. "Gördüğümü söyleyemem. Dereotu turşusu ister misin biraz?"

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Başlangıçta kedi yavrusu, Hena'nın onu ensesinden tutmasına izin vererek, son derece düzgün ve uysal bir halde asılı duruyordu. Ama o bir bebek değildi; bu yüzden de, çok geçmeden, serbest kalmak için debelenmeye, dönmeye başladı. Hena küçük bir kediydi, palazlanmış bir yavruyu havada uçarak taşımaya alışık değildi. Yavru debelendikçe, Hena yalpalıyor, yolundan şaşmamak için daha sıkı kanat çırpıyordu. Derken, yavru sağa doğru büküldü ve kendini kurtarıverdi –Vızır vızır geçen arabalarla dolu bir sokağın tepesinde! Hızla aşağıya

düşmeye başladı – Hena çılgın gibi onu takip etmeye çalıştı – Ceymi yavrunun düşüşünü yavaşlatmak için umutsuzca altına doğru uçmaya çalıştı – yavru düştü – düştü – ta ki, küçük siyah kanatlar bir anda açılıp havayı dövmeye başlayana ve kedicik yukarıya, daha yukarıya süzülüp, arabaları, telefon tellerini aşıp çatıların tepesine uçana kadar.

Ceymi ve Hena şükrederek, ama öfkeyle arkasından kanat çırptılar. "Bekle!" diye bağırdılar. "Kedicik! Bekle!"

Kısa süre sonra soluksuz ve güçsüz kalan yavru sendelemeye ve alçalmaya başladı. O zaman Ceymi, altına uçup, sırtına, kanatlarının arasına konmasını sağladı onun. Sonra en yakındaki düz çatıya doğru süzüldü. Üçü de, tükenmiş bir halde, nefes nefese çöktüler oraya.

Bacanın tepesine yuva yapmış bir sığırcık onlara baktı. "Hey!" diye seslendi kızgın kızgın. "Çekin gidin! Çatılarda daha fazla deli kediye ihtiyacımız yok bizim!"

"Kediler mi?" dedi Ceymi. "Bize öteki kedilerin nerede olduğunu söylersen, gideriz!"

Sığırcık başını dikerek, "Bir sonraki sokakta," dedi. "Saksılı çatıda." Kaba bir ses çıkardı.

"Teşekkürler," dedi Hena ağırbaşlılıkla. "Kedicik, hadi gel. Anneyi arayalım."

Sığırcığın söylediği sokak sessiz bir yerdi, ama arka sokak gibi terk edilmiş değildi. Kapalı bir pencerenin arkasındaki küçük bir kaniş, kedilerin uçarak geçtiğini görünce, havlayıp havlayıp durdu.

Kaldırımlarda hiç insan yoktu.

"Anne!" diye seslendi Ceymi.

"Anne!" diye seslendi Hena.

Aralarında cesurca uçan kedicik de, "Miiii!" diye ciyakladı.

Tepelerinden bir ses –çok tanıdık, yumuşak, duru bir ses– cevap verdi: "Çocuklar?"

Yukarı bakıp, ona doğru uçtular.

Sokaktaki en yüksek apartmanın düz çatısında, kulübeye benzeyen ve çepeçevre bahçe içinde küçük bir çatı katı vardı –Bitkiler saksı ve kaplarda yetişmişse de, bahçeydi işte. Orada, saksıların, kapların, sulama süzgeçlerinin, çamaşır iplerinin arasında, kanatlı kedilerin annesi Bayan Emma Tekir sevinçle mırlıyordu.

"Canım Hena'm! Canım Ceymi'm! Benim zavallı küçük, kayıp yavrum!" Bayan Tekir asla ağlamazdı, ama onları öperken mırlaması biraz titrekti. Derhal yavrunun boynunu ve kulaklarını temizlemeye koyuldu; bir yandan da, "İyi misiniz, canlarım? Çok iyi görünüyorsunuz, ne de güzel büyümüşsünüz. Ya Telma? Ya Robin?" diyordu.

"Hepimiz iyiyiz, anne–"

"Kırda bir ambarın tavan arasında yaşıyoruz–"

"Oraya hiç kimse gelmiyor, hiçbir insan gelmiyor yani–"

"Bizi besleyen ve seven iki tatlı genç dışında–"

"Peki, senden ne haber, anne? Arka sokağı nasıl terk ettin?"

"Yavru nasıl kayboldu?"

Hena ve Ceymi, anneleri konuşana kadar peş peşe soru sıraladılar.

Bayan Emma Tekir, uykuya dalmak üzere olan siyah yavrunun çevresine kıvrıldı ve anlatmaya başladı:

"Doğrusu, canlarım, o gün hayatımın en kötü günüydü. Son minik yavrum kayboldu sandığım için o günden beri çok mutsuzdum! Benim tek çocuğumdu o; sokak yıkılmaya başlamadan az önce doğmuştu. Babası Bay Tom Jones'tu. Onu hatırlıyorsunuzdur, eminim."

Hena ve Ceymi başlarını salladılar.

Anneleri gururla, "Yavrum ona benziyor," dedi. "Ama Tom, iş için mahallenin başka bir köşesine çağrıldı ve o daha dönmeden dehşet verici bir şey oldu. Dev çöp kutusu –hayatım boyunca yaşadığım evim– alınıp götürüldü. Çaresiz, küçük çöp tenekelerinin arkasına yerleştim, ama insanlar yavrumu gördüler; tıpkı sizin yaptığınız gibi, o da çöp tenekelerinin tepesine tırmanıp tırmanıp aşağıya uçarak, kanatlarını deniyordu. İnsanlar heyecanlandılar, korkunç sesler çıkardılar, bağırdılar, çağırdılar. Yavrumu yakalamaya koştular –Ben de onu korumaya koştum. Birbirimizden ayrı düştük! Zavallı yavrum, korkunun verdiği güçle havalanıverdi ve yüksek bir çatının kırık penceresinden içeriye uçtu. Onu takip edemedim. İn-

sanlar da binaya giremediler, çünkü kilitlenmişti. Kızdılar ve o kızgınlıkla benim peşime düştüler. Öyle büyük bir dehşetle koşmuşum ki, yolumu kaybettim."

"Ah, anne!" diye fısıldadı Hena.

Ceymi dinlerken titriyordu.

"Saatlerce yavruma seslenerek çevrede dolandım. Köpekler tarafından kovalandım. En sonunda, yorgunluktan ölmek üzereyken, Eller beni kaldırıverdi. Bir binanın içine, basamaklarca yukarıya taşınıp da, buraya bırakılana kadar, ne olup bittiğini anlayamadım. O zamandan beri de buradayım! Beni kaldırıp alan Eller'in sahibi iyi kalpli yaşlı kadın, gerçek bir dost çıktı. Beni besliyor, okşuyor – kucağı kadar rahat yer yok. Sokak yaşantısından zevk almak için fazla yaşlandım artık, burada çok mutlu olabilirdim, ama zavallı kayıp yavrum için endişe doluydum. Merdivene açılan kapı kilitliydi, yavrumu aramak için aşağıya inmenin yolunu bulamadım. Ama şimdi sizler, benim canım canım çocuklarım, onu kurtardınız ve bana getirdiniz!"

Siyah yavru derin uykuya dalmıştı.

Bayan Tekir, Hena'yla Ceymi'ye tepeleme kuru mama dolu büyük bir yem kabı ve temiz su dolu bir çanak gösterdi. Yemeklerini yiyip sularını içtikten sonra da onlara, "Sizce kedicik şehir dışındaki evinize kadar uçabilir mi?" diye sordu.

"Eğer zaman zaman benim sırtıma konarsa, olabilir," dedi Ceymi.

"Benim sırtıma da," dedi Hena. "Ama onu senden bir kez daha ayırmak istemeyiz, anne–"

"Ah, canlarım, mutlaka gitmeli buradan," dedi Bayan Tekir. "Şimdi biliyorum ki yaşıyor ve iyi, ona bakabilecek birileriyle birlikte; tek dileğim güvende olması zaten. Bu şehirde kanatlı bir kedinin güvende olabileceği hiçbir yer yok. Bunu biliyorsunuz, çocuklar."

Ceymi ve Hena kederli kederli başlarını salladılar.

"Onu da yanınızda götürürseniz çok mutlu olurum," dedi Bayan Tekir. "Çatı bahçemde güneşe uzanıp, onun sizinle özgürlüğe uçtuğunu düşlerim. Bu bana mutluluk verecektir."

Daha sonra, siyah yavru, genç kediler ve anne, son bir kez hep birlikte kıvrıldılar ve uykuya dalmak için birbirlerine ninni mırladılar –Sesleri yükseldi alçaldı, yükseldi alçaldı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Eve yolculuğun ilk gecesi en zor olanıydı. Siyah yavru uçabildiği kadar uçuyordu kahramanca; ama kanatları kısaydı ve depo binasının tavan arasında aç geçirdiği günler onu güçsüz düşürmüştü. Biraz Ceymi'nin, biraz Hena'nın sırtında uçmak zorunda kaldı. Sonra üçü de bitkin bir halde, dinlenecek bir çatı bulmaları gerekti. Sonra uçmaya devam ettiler, ama çok geçmeden, aşağı inip dinlenmeleri gerekti yine. Kentin de, gecenin de sonu gelmeyecek gibiydi.

Ceymi'nin kalbinin derinlerinde, Yukarıtepe Çiftliği'ne dönüş yolunu bulamama korku-

su yatıyordu. Hena'nın kalbinin derinlerinde de aynı korku yatıyordu. İkisi de bunu birbirlerine itiraf etmediler. Yuvaya Dönme İçgüdüleri'nin işini bildiğini umarak, neşeyle uçup ilerlemeyi sürdürdüler.

Patisiyle aşağıyı işaret eden Hena, "Ceymi!" diye seslendi. "Şu çatıyı hatırlıyor musun?"

Bir kilise çatısıydı; Hena, erkek kardeşleri ve kız kardeşiyle birlikte kentten uzaklara uçtukları sırada, henüz küçük bir yavruyken, çan kulesinin tepesine oturmuştu.

Ceymi, "Evet! Hatırlıyorum! Doğru yöne *gidiyoruz!*" diye bağırdı. O kadar heyecanlanmıştı ki, çan kulesinin sivri çatısı çevresinde bir tur attı. Siyah yavru ürkmüş, tutunabilmek için küçük, iğne iğne pençelerini Ceymi'nin sırtına geçirmişti. "Her şey yolunda, yavrucuk!" dedi Ceymi. "Sıkı tutun şimdi. Eve gidiyoruz!"

Telma, Yukarıtepe'deki eski ambarın çatısında en yüksekte oturuyordu. Güneş batmıştı. Batıda gökyüzü, tepelerin ardında altın rengine bürünmüştü. Ama Telma doğuya bakıyordu.

Robin, ambarın arkasındaki dev meşe ağacının en yüksek dalında oturuyordu. Onu gören biri, hiç kıpırdamaksızın karanlığı bekleyen bir baykuş olduğunu sanırdı. Robin de doğuya bakıyordu.

Tepenin üstünde Henri ve Suzan, konuşmadan, yan yana oturuyorlardı. Bir saattir ormanda, Hena ve Ceymi'ye seslenmişlerdi.

Birdenbire, Telma ambarın çatısından, Robin de meşeden havalandılar; "İşte oradalar! Geliyorlar!" diye bağırıyorlardı.

Yorgun ve aç yolcular, kararan gökyüzünden aşağıya yavaşça süzülürken, erkek ve kız kardeşleri büyük bir sevinçle karşıladı onları. Henri ve Suzan da tepeden koşarak geldiler; "Hena! Ceymi! *Nerelerdeydiniz?* Ah, Ceymi! Ah, Hena!" diye bağırıyorlardı.

Sonra, ambarın avlusundaki herkes küçük siyah yavruya bakakaldı.

"Anne onu bizimle yaşaması için yolladı," diye açıkladı Ceymi.

"O, bizim küçük kız kardeşimiz!" diye açıkladı Hena.

Yavru çevresindekilere tek tek baktı. Henri ve Suzan'a bakarken sırtı kabardı, siyah tüy-

leri havaya dikildi ve güzel küçük kanatlarını uçacakmış gibi yanlara açtı. Sonra oturdu, kulağını kaşıdı. Sonra yana devrilip kıvrıldı; Suzan'a doğru bakarak, "Miii?" dedi.

Herkes güldü.

Henri, "Süt istiyor!" diye bağırarak kalktı, ok gibi fırladı gitti. Beş dakika sonra bir kavanoz taze sütle geldiğinde, yavru havada taklalar atıyor, ambarın avlusunda köşe bucak güve kovalıyordu. Suzan, kucağında yorgun Ceymi ve Hena'yla oturmuş, ikisinin de ne kadar soylu kediler olduklarını, burda herkesin onları ne çok özlediğini anlatıyordu.

Henri, kavanozun kapağına krema kıvamındaki sütten dökerken, "Gel, pisicik, pisicik, kanatlı pisicik!" diye seslendi. "Hayır, Robin, yavru biraz içene kadar bekle. Adı ne acaba, merak ediyorum?"

Yavru, süte dosdoğru dalarken, "Mi?" diye haykırdı.

"Mimi mi?" dedi Henri.

Yavruya gözlerini diken Suzan, "Sanmam," dedi. "Bence... Bence, adı Emma olabilir."

Yavru, bir an sütü yalamayı bırakıp, başını kaldırdı. Mutlu mutlu, "Mİ!" dedi yüksek bir sesle. Ardından, küçük kara suratının her yanına süt sıçratarak yalamaya devam etti.

"Tamam," dedi Henri, "bence de, yavrunun adı Emma!"

"Tabii ki öyle," dedi Telma. "Şimdi sütünü iç, Emma, sonra da banyo ve yatak var. Minik bir yavru için çok çok uzun bir gündü!"

Kanatlı Kediler Masalı 2

Yuvaya Dönüş

Çiftlikte iki kardeşin besleyip baktığı kanatlı dört kedi, annelerini özlerler. Aralarından ikisi, büyük kentte doğmuş oldukları arka sokağa gitmeyi göze alır. Ancak altında yaşadıkları dev çöp kutusu yok olmuş, mahalle yıkılmış ve anneleri de taşınmıştır. Üstelik, çatının birinde kara bir kanatlı kedicikle daha karşılaşırlar...

Fantastik edebiyatın ustası **Ursula K. Le Guin**'in küçükler için yazdığı dizi, masalların büyüsünü günümüze taşıyor. Okumaya yeni başlayan miniklerin seveceği, bu birbirinden sevimli öykülerde, giderek daha çok makineleşen, tehlikelerle dolan büyük kentten kaçan, sıradışı kedi yavruları başrolde.

günışığı kitaplığı

ISBN 978-975-6227-91-6